

Γένεσις
2,8-3,19

Ἡ πώση τῶν πρωτοπλάστων

Δείχνουμε μιά εἰκόνα τοῦ παραδείσου (βλ. Ἡ Βίβλος εἰκονογραφημένη, ἐκδ. Ι. ΣΙΔΕΡΗ, σ. 16-19) καί στή συνέχεια εἰκόνες μέ φυσικές καταστροφές, βλ. ἐποπτικό ὑλικό.

Ὁ κόσμος πού βλέπουμε γύρω μας, παιδιά, εἶναι τόσο ὁμορφος ὅπως τόν δημιούργησε ὁ Θεός μας; Ὁχι, ἡ φύση πολλές φορές μοιάζει ἀγριεμένη. Γιατί ἄραγε; Θά δοῦμε σήμερα μέ τή σειρά τά γεγονότα.

Ἀπ' ὄλη τήν πλάση πού δημιούργησε ὁ Θεός διάλεξε ἕνα κομμάτι τῆς γῆς πού ἦταν πανέμορφο· ἕνα τεράστιο περιβόλι **στήν Ἀνατολή**, ανάμεσα σέ τέσσερα μεγάλα ποτάμια, στήν περιοχή τῆς Μεσοποταμίας. Ἐκεῖ ἔβαλε τούς πρωτοπλάστους, τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐά, νά ζοῦν μέσα στόν **παράδεισο**, στόν κῆπο τῆς Ἐδέμ. Οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες ἔχουν κάνει ἔρευνες καί βρῆκαν ὅτι ἡ ζωή τῶν πρώτων ἀνθρώπων, **οἱ πρῶτοι λαοί καί οἱ πρῶτοι πολιτισμοί** ἐντοπίζονται πράγματι στή Μεσοποταμία, στή ΝΔ Ἀσία· στό μέρος, δηλαδή, ὅπου μᾶς πληροφορεῖ ἡ Ἁγία Γραφή ὅτι βρισκόταν ὁ παράδεισος (δείχνουμε τόν χάρτη, βλ. ἐποπτικό ὑλικό).

Μέσα στόν κῆπο τῆς **ΕΔΕΜ** (μέ τίς ὑπογραμμισμένες λέξεις

συμπληρώνουμε σιγά-σιγά ένα σταυρόλεξο έτσι ώστε μέ τά έντονα γράμματα νά σχηματισεĩ η λέξη «εὐτυχία», βλ. έποπικό ύλικό) ό Άδάμ καί η Εὐα ήταν άθώοι σάν τά μικρά παιδιά καί γεμάτοι ΧΑΡΑ. Εΐχαν ό,τι έπιθυμοῦσαν. Ὑπήρχαν έκει όλων τών ειδών τά δέντρα καί οι καρποί. Άλλά δεν ήταν αυτή η χαρά τους. Ξέρετε τί έκανε τήν εὐτυχία τους πολύ μεγάλη; Ἡ ΑΓΑΠΗ: αγαποῦσαν πολύ τόν Θεό κι ένιωθαν πόσο πολύ τους αγαποῦσε! Τόν συναντοῦσαν κάθε μέρα καί συνομιλοῦσαν μαζί Του, όπως τά παιδιά μέ τόν πατέρα. Πόσο απολάμβαναν αυτή τήν ποθητή ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ!

Ἐνώ όμως ό Θεός έδειξε στόν άνθρωπο μέ πολλούς τρόπους τήν αγάπη Του -τοῦ έδωσε άθάνατη ψυχή, τόν έκανε κυρίαρχο, αφεντικό στή φύση, τοῦ χάρισε όλα τά αγαθά, άκόμη καί τήν εὐτυχία εκείνης τής μεγάλης συνάντησης- ό άνθρωπος δεν εΐχε μέ ποιο τρόπο νά Τοῦ δείξει τήν αγάπη του. Τότε ό Θεός έδωσε σούς πρωτοπλάστους μία ΕΝΤΟΛΗ: «Άπ' όλα τά δέντρα τοῦ παραδείσου μπορεΐτε νά τρῶτε, από τό δέντρο όμως τής γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ νά μή φάτε, γιατί τήν ήμέρα πού θά φάτε θά πεθάνετε». Ἔτσι, λοιπόν, μέ τήν ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ τους στόν Θεό καί μέ τήν ΥΠΑΚΟΗ στήν έντολή Του ό Άδάμ καί η Εὐα θά μπορούσαν νά Τοῦ δείχνουν ότι Τόν αγαποῦν, ότι θέλουν πράγματι νά μείνουν γιά πάντα μαζί Του.

Κι έμεΐς, παιδιά, κάθε φορά πού τηροῦμε τίς έντολές τοῦ Θεοῦ, Τοῦ δείχνουμε τήν αγάπη μας. Νά τό φωνάζουμε όλοι μαζί:

**Ὅταν τόν Θεό αγαπῶ,
τίς έντολές Του τηρῶ!**

Οί πρωτόπλαστοι ήταν αληθινά εὐτυχισμένοι μέσα στόν παράδεισο. Αυτή τήν ΕΥΤΥΧΙΑ όμως τή ζήλεψε καί θέλησε νά τή χαλάσει κάποιος: ό έχθρός κάθε καλοῦ, ό διάβολος, πού ένα έργο έχει, νά ξεκόψει καί τόν άνθρωπο από τόν Θεό.

Μιά μέρα, λοιπόν, πήρε τή μορφή φιδιοῦ, πλησίασε τήν Εὐα καί

μέ ανθρώπινη φωνή τῆς εἶπε:

- Γιατί ὁ Θεός σᾶς ἀπαγορεύει νά φᾶτε ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα τοῦ παραδείσου;

- Δέν μᾶς ἀπαγορεύει, ἀπαντᾷ ἡ Εὐα, μπορούμε νά φᾶμε ἀπό τούς καρπούς ὅλων τῶν δέντρων τοῦ παραδείσου. Μόνο ἀπό τό δέντρο πού εἶναι στή μέση τοῦ παραδείσου μᾶς εἶπε νά μή φᾶμε οὔτε νά τό ἀγγίζουμε, γιατί θά πεθάνουμε.

- Ὅχι, δέν θά πεθάνετε, λέει τό φίδι. Ὁ Θεός γνωρίζει ὅτι τή μέρα πού θά φᾶτε ἀπ' αὐτό, θά ἀνοιχτοῦν τά μάτια σας καί θά γίνετε σάν θεοί. Θά γνωρίζετε τό καλό καί τό κακό.

Κοίταξε τότε ἡ Εὐα τό δέντρο καί γιά πρώτη φορά τῆς φάνηκε πολύ ὁμορφη ἡ ὄψη του καί πολύ ἐλκυστικοί οἱ καρποί του. Ἀπλώνει τό χέρι της -κι ἀλίμονο!- κόβει ἕναν καρπό, τόν τρώει, δίνει καί στόν Ἀδάμ. Τραγική στιγμή! Οἱ πρωτόπλαστοι πίστεψαν στόν διάβολο πού εἶναι ἐχθρός τοῦ Θεοῦ, ἐχθρός κάθε καλοῦ, καί ἀδιαφόρησαν γιά τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, πού τούς ἔδειξε τόση ἀγάπη!

Ἀπό τή στιγμή ἐκείνη ἔπαψαν νά εἶναι ἀθῶοι. Ἄρχισαν νά ντρέπονται, νά φοβοῦνται. Ἕνα βαθύ σκοτάδι ἀπλώθηκε στήν ψυχή τους. Ἡ χαρά τους χάθηκε. Λύπη βαθεῖα κυριαρχοῦσε πιά, γιατί ἔγινε ἡ **πρώτη ἁμαρτία** πάνω στή γῆ. Τί εἶναι, παιδιά, ἁμαρτία;

**Ἡ ἀνυπακοή σίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ εἶναι ἁμαρτία,
πού φέρνει τή λύπη καί τή δυστυχία.**

Ὅσο πλησίαζε τό δειλινό, ἡ ὥρα γιά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ, τόσο ὁ φόβος τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὐας γινόταν μεγαλύτερος καί, ἀπό τή ντροπή τους, κρύφτηκαν. Τόσο σκοτεινίασε τό μυαλό τους ἡ ἁμαρτία, ὥστε νόμισαν ὅτι μπορούσαν νά κρυφτοῦν ἀπό τόν Θεό πού γνωρίζει τά πάντα. Σέ λίγο ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ:

- Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι;

- Ἄκουσα τά βήματά Σου καί κρύφτηκα, γιατί εἶμαι γυμνός, εἶπε δειλά ὁ Ἀδάμ.

- Ποιός σου εἶπε ὅτι εἶσαι γυμνός; ρώτησε ὁ Θεός. Ἔφαγες ἀπό τό δέντρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ;

Ὁ Θεός ρωτᾷ, ὄχι ἀσφαλῶς γιά νά μάθει -ἀφοῦ τά ξέρει ὅλα-, ἀλλά γιά νά βοηθήσει τόν Ἀδάμ νά παραδεχτεῖ τό λάθος του, τήν ἁμαρτία του. Προσέξτε ὅμως τήν ἀπάντηση τοῦ Ἀδάμ. Δέν εἶπε: «Ναί, Θεέ μου, ἔκανα παρακοή στήν ἐντολή Σου, δέν ἔκανα τό θέλημα Σου, συγγνώμη», ἀλλά δικαιολογήθηκε: «Ἡ γυναίκα πού μοῦ ἔδωσε γιά συντροφιά, αὐτή μοῦ ἔδωσε καί ἔφαγα».

Τότε ὁ Θεός στράφηκε στήν Εὐά:

- Εὐά, γιατί τό ἔκανες αὐτό;

- Τό φίδι μέ ξεγέλασε, δικαιολογήθηκε κι ἐκείνη.

Λυπήθηκε τότε ὁ Θεός, γιατί ὁ ἄνθρωπος, πού ἦταν τόσο εὐτυχισμένος κοντά Του, τώρα πιά χωρίζεται ἀπ' Αὐτόν. **Φεύγουν οἱ πρωτόπλαστοι ἀπό τόν παράδεισο** (δείχνουμε τήν εἰκόνα ἀπό τή Βίβλο, σελ. 22-23), ἀπό τόν ὁμορφο κῆπο ὅπου συναντοῦσαν κάθε μέρα τόν Θεό. Τώρα, μακριά ἀπό τόν Θεό **δέν μποροῦν νά εἶναι πλέον ἀθάνατοι οὔτε εὐτυχισμένοι ὅπως ἦταν**. Τούς περιμένει λύπη καί πόνος καί ὁ θάνατος. Ὁ Θεός πληροφόρησε τήν Εὐά ὅτι θά γεννᾷ μέ πόνους τά παιδιά της καί τόν Ἀδάμ ὅτι μέ πολύ κόπο καί ἰδρώτα θά βγάξει τό ψωμί του.

Πραγματικά, ἡ ἁμαρτία ἔφερε στόν κόσμο τή **ΔΥΣΤΥΧΙΑ**. Οἱ ἄνθρωποι πλέον κουράζονται, πονοῦν, χύνουν συχνά **ΔΑΚΡΥΑ** (Μέ τις ὑπογραμμισμένες λέξεις πού ἀκολουθοῦν συμπληρώνουμε τό δεύτερο σταυρόλεξο, ὥστε μέ τά ἔντονα γράμματα νά σχηματισεῖ ἡ λέξη **«δυστυχία»**, βλ. ἐποπτικό ὑλικό). Τά τόσα **ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ**, οἱ **ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ**, ὁ **ΘΑΝΑΤΟΣ**, ἡ **ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ**, οἱ **ΜΑΧΕΣ**, ἡ **ΚΡΙΣΗ** πού ὑπάρχει στόν κόσμο καί ὅλη ἡ **ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ** εἶναι συμφορές πού ἐμφανίστηκαν στόν κόσμο μετά τήν πρώτη ἁμαρτία. Ἀκόμη καί ἡ φύση ἀγρίεψε. Ἄρχισαν οἱ σεισμοί, οἱ πλημμύρες, οἱ φυσικές καταστροφές. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά δέν ὑπῆρχε στόν παράδεισο πρίν ἀπό τήν πώση τῶν πρωτοπλάστων.

Ἐκλείσε, λοιπόν, ἡ πόρτα τοῦ παραδείσου. Γιά πάντα; Ὅχι, παιδιά, ζητῶ τώρα τήν προσοχή σας. Τή φοβερή καί τραγική ὥρα πού ὄλα ἦταν σκοτεινά γιά τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐά καί γιά ὄλους τους ἀνθρώπους πού θά προέρχονταν ἀπό αὐτούς, ὁ πανάγαθος Θεός κάνει ἕνα σχέδιο ἀγάπης, ἕνα σχέδιο σωτηρίας. Δέν ἀντέχει νά βλέπει θλιμμένο τό παιδί Του, ἔστω κι ἂν αὐτό ἀδιαφόρησε γιά τήν ἐντολή Του, καί δίνει μία ὑπόσχεση: Θά στείλει Κάποιον πού θά τοὺς λυτρώσει ἀπό τήν ἁμαρτία καί θά τοὺς ξαναβάλει στόν παράδεισο! Ἡ γλυκιά αὐτή ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ ὀνομάζεται **πρωτευαγγελί**ο, πού σημαίνει «πρώτη χαρούμενη εἴδηση», καί φανερώνει τήν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας.

Πραγματικά, παιδιά, ὁ Θεός κράτησε τήν ὑπόσχεσή Του. Ἔστειλε σωτήρα στόν κόσμο μας τόν Υἱό Του, τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, πού γεννήθηκε ἀπό μία μακρινή ἀπόγονο τῆς Εὐάς καί τοῦ Ἀδάμ, ἀπό τήν παρθένο Μαρία, τήν Παναγία μας.

(Δείχνουμε τό τελευταῖο σύνθημα μέ τήν ἀντίστοιχη ἀφίσα, βλ. ἐποπτικό ὕλικό).

**Τοῦ παραδείσου τήν πόρτα τήν κλειστή
τήν ἀνοίξε ὁ Χριστός
μ' ἀγάπη σταυρική.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Παρουσίαση τοῦ μαθήματος μέ προβολή.
2. Χάρτης.
3. Δύο σταυρόλεξα.
4. Τά συνθήματα τοῦ μαθήματος.
5. Ἀφίσα μέ τό τελικό σύνθημα.
6. Ζωγραφιά.